

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ СОЮЗІВ

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

ТРИ ЦЕНТИ РІК XLV. Ч. 43. Джерзі Сіті, Н. Дж., вівторок, 23-го лютого, 1937.

VOL. XLV. No. 43. Jersey City, N. J. Tuesday, February 23, 1937. THREE CENTS

КРОВАВІ БІЙКИ ЧЕРЕЗ СИДЯЧИЙ СТРАЙК

ШКАГО. — Між поліцією, що прийшла викидати страйкарів, що засіли в фабриці підприємства „Фенстіл Металурджікел Корпорейшен“ у Норт-Шікаго, та робітниками прийшло до дво-годинної битви, в котрій ранено 6 людей.

Шериф і поліція вжили слізних бомб, а робітники кидали на поліцію кислоти й металеві предмети. По двогодинній битві поліція відступила, не викинувши робітників. Поліція облягає фабрики. Ведуться переговори за мирне поладження справи.

ЗАСУД ЗА „СИДЯЧИЙ СТРАЙК“.

НЮ ЙОРК. — У місцевім міським суді в ділянці Бронкс засуджено 7 обслуговувачів високих будинків за порушення публічного мира за те, що вони, вишовши на страйк за підвищення своєї зарплати, прикупили себе ланцюгами до рури в кітловій кімнаті. Суддя каже, що „сидячий страйк“ загрожує публічному спокою і повинен бути караний.

Суддя дарував засудженим кару, але остеріг їх, що він наложити її, якщо вони до року допустяться другого подібного вчинку.

АМЕРИКАНСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ РОЗСЛІДЖУЄ „СИДЯЧИЙ СТРАЙК“.

ВАШІНГТОН. — Виконний комітет Американської Федерації Праці зарядив розслідування над „сидячим страйком“. Заки скінчиться цей розслідування, виконний уряд не займає ніякого становища щодо правності цього засобу боротьби.

ШПІОНАЖ І ПРОТИШПІОНАЖ.

ВАШІНГТОН. — Перед субкомітетом сенату, що розслідує шпигунство проти робітників, став як свідок один канадійський француз з зізнанням, що він дався наняти Пінкертонському бюро на шпига проти робітників в автомобільних фабриках, але дався бюро всі фальшиві інформації про робітників.

Він заявив, що йому радили говорити сенатському комітетові неправду, не дивлячись на те, що він зізнавався під присягою.

Сенат ухвалив одностайно признати субкомітетові цьому на дальше слідство \$40,000. На чолі комітету стоїть сенатор Ла Фолет.

СЛІДСТВО НАД ВИБУХОМ НА ВОЕННИМ КОРАБЛІ.

САН ПЕРДО (Каліфорнія). — Число жертв вибуху набою великої гармати на військовому кораблі „Вайомінг“ зросло до 7, як від ран помер у шпиталі ще один морський жовнір. Ранених є 13.

Команда флоту зложила суд для розслідування причин катастрофи. Слідство ведеться дуже тайно. Не дивлячись на цю тайну, газети вже подають перші версії про причини вибуху. Подають між іншим слова одного жовніра, що вибух пішов з того, що до гармати дано наперед не ладунок пороху, але ладунок іншої вибухової матерії, котрий має даватися аж по ладуноку пороху.

ПОГИБ ПРОВІДНИК ЮНІ.

ТІНЕК (Ню Джерзі). — Коло пів до 8-мої години в п'ятницю ввечері, як Нормен Редвуд, 52-літній бізнесовий менеджер відділу 102 юні робітників, занятих при будованні тунелів, підїхав до свого дому, з стоячого при дорозі авто роздався вистріл. Редвуд, поцілений 4 кулями, помер на місці.

Поліція догадується, що вбивство має щось спільного з ріжкими клопотами, які контрактори, що будують новий ньюйоркський „субвей“, мають з робітниками якраз з цього відділу робітничої юні.

УРЯД ЗАКЛОПОТАНИЙ ЗАДЕРЖКОЮ ПРИ БУДОВІ ВОЄННИХ КОРАБЛІВ.

ВАШІНГТОН. — Президент Рузвельт зажадав від своїх прихильників у конгресі поробити негайно кроки, щоби покінчити з задержкою в будові військових кораблів через недостачу стали.

При тому президент заявився проти того, щоби змінювати постанови закону, які забороняють урядові брати на будову кораблів сталь від підприємств, що заставляють робітників працювати понад 44 години тижнево.

ВETERАНИ ЗНАЙШЛИ СОБІ РОБОТУ.

БОФАЛО (Ню Йорк). — Члени Американського Леґіону пристали до акції Союзу Ветеранів, котрий збирається патрулювати вулицями міста та вилучувати автомобілістів, що, їдучи вулицями, напастують жінок, що йдуть хідниками.

Союз Ветеранів узявся за свою кампанію на вістку, що 18-літня дівчина Мері Елен Бекок згинула на полях у Савт-Бофало, борючись з напасником.

Помер: Константин Кирчів

Українська імміграція в Америці втратила одного з найстаріших піонірів. Дня 19-го лютого б. р. о. годині 9. вечером помер у Джерзі Сіті, Ню Джерзі, КОНСТАНТИН КИРЧІВ. Ім'я Покійного є тій боронив дуже завзято в тих часах, коли вона була тут загрожена, себто коли українська імміграція ще була дуже загрожена москвофільством, і коли москвофіли намагалися задушити У. Н. Союзом.

Бл. п. Константин Кирчів увійшов до головного уряду У. Н. Союзу вже в 1900 р., коли то був вибраний конвенцією заступником секретаря. В 1902 р. був вибраний головним контролером У. Н. Союзу. А головним президентом У. Н. Союзу був від 1904 до 1908 року і від 1917 до 1920. Від 1921 до 1925 р. був головним радником Українського Народного Союзу.

Крім цього був ще Покійний і завідателем „Свободи“, а це від 1908 до 1910 року.

Бл. п. Константин Кирчів прожив 68 років. Походив з села Корчин, повіт Стрий, Західня України. Оставив вдову і одного сина та чотирьох доньок. Похорон відбудеться в середу, дня 24-го лютого 1937 року, в годині 9-ї рано, з дому жалоби: 3239 Hudson Blvd, Jersey City, N. J.

ЗА СПРАВУ ДОПОМОГИ СТРАЙКАРЯМ.

У законі стейту Ню Джерзі про допомогу на випадок безробіття поміщено постанову, що до такої допомоги не має права такий робітник, що не працює через незгоду між робітниками і підприємцями, до котрої він не є безпосередньо причетний.

15 ЛІТ ВІЗНИЦІ ЗА ЗЛОЧИН УБИВСТВА.

Окружний суд у Вільні засудив 23-літнього Казимира Козловського на 15 літ в'язниці за вбивство своєї господині Анни Дмитровичевої. Дмитровичева була жінкою приватного урядовця в Східній Галичині. По розводі з мужем вона відїхала до Вільні, де жила з присланим мужем аліменти та з найму мешкання при вул. Слов'янській. Її суб'єктором був Каз. Козловський з Вольковська, що представлявся як студент видеського університету, користується сфальшованою університетською вказкою. Так само сфальшовував він і матуру, бо гімназі не скінчив, а мав тільки п'ять класів. Він і вбив свою господиню Дмитровичеву в грабіжницьких цілях. Забрав їй готівку й біжутерію, яку продав у Вільні. У в'язниці молився й ліпив з глини подобу своєї жертви. Тепер буде 15 літ покутувати в в'язниці.

СПИННИЙ ПОЇЗД, ЩОБ ДОРУЧИТИ ХАРЧІ СВОЯКАМ.

Робітник Тома Корделя з Козови, повіт Бережани, на просторі між станицями Козова й Криве на 119.8 км. спинив особовий поїзд, що їхав з Тернополя до Ходорова. По слідстві усталили, що Корделя спинив поїзд, щоб доручити своякам харчі. Корделю потягнули до судової відповідальності.

ІХАВ НА ПОМІЧ ВІЙСЬКАМ ГЕН. ФРАНКА.

В Рівному А. Дацюк, працівник складу мануфактури „Польські Блат“, висланий власником складу на залізничну станцію з 480 зл. для викупу товару, присвоїв собі гроші й утік. Тепер схопили Дацюка в Великопольщі недалеко німецького кордону на залізничній станції Тчель, повіт Новий-Томськ. При Дацюку знайшли ще 50 зл. здефрантованої суми. У слідстві виявилось, що Дацюк мав охоту перейти негалежно до Німеччини, а звідтам до Іспанії, щоби допомогти військам ген. Франка.

ДВА ПРИСУДИ СМЕРТІ.

В апеляційнім суді в Познані видали два присуди смерті. Перед трибуналом відповідали: Клеменс Козловський і Владислав Франкевич, провідники грізної ватаги бандитів, що довгий час вешталися й нападали на терені Помор'я й Данцигу на загороду зі зброєю в руках. Окружний суд у Хойніцах засудив обох бандитів за численні злочини й грабіжі на кару смерті через повиншення. Тепер апеляційний суд у Познані цей присуд затвердив.

СМЕРТЬ ДИТИНИ З ПЕРЕЛІВУ.

У Валеріянці, повіт Луцьк, у Йоахіма Даргевича відбулася загибель. Танцювали й співали. В кімнаті в колісці чежало 3-тижнєве немовля доньки господаря. Дитина пережалася до тієї міри, що дістала конвульсії й померла за кілька годин.

КРАДУТЬ, ДЕ МОЖУТЬ.

Цими днями викрила поліція в Тлустім у ремісничому товаристві „Гаязда“ надруги. Голова цього товариства, Ян Палац, кілька літ присвоював собі різні квоти на шкоду цього товариства.

БУЧА В ЧЕСЬКОМУ ТЕАТРІ.

Підчас представлення „Когутів“ Гайса-Тинецького в театрі „Гейновка“ в Празі дішло до бучі, викликаній католицькою молоддю. Маніфестанти прибули масово до театру, а як тільки зачалася вистава, зачали вигукувати, щоб припинити виставу. Поліція опорожнилася від маніфестантів саєю; виставу докінчили. Причиною бучі було те, що виставлена штука критикувала життя декотрих католицьких священиків. Автор „Когутів“ Гайс-Тинецький, це редактор „Народньої Політики“, органу поміркованого націоналізму. „Лідове Лісті“, офіційний орган чеських католиків, з обуренням осуджує безбожництво й антиклерикальне наставлення чеських націоналістів та домагається заборони вистави „Когутів“.

КНЯЗЬ НА ДНІ.

В Катовицях арештували князя Трубецького, що походить з аристократичної московської родини, а є тепер на еміграції. Князь зійшов зовсім націти. Він мав у Катовицях кілька процесів за обман і крадіжкі. Останніми часами князь Трубецький вимантав від служниці Судзавичної в Катовицях 7 зл., представляючись урядовцем магістрату.

ТРАГЕДІЯ МЛИНАРЯ.

В Стригачках, пов. Товмач, знялася пожежа в моторовому млині, власності Ол. Новака. Млин згорів разом з коло 10,000 аг. збіжжя. Причиною пожежі був недопалений кокс, що ним осушували свіжо наладнане місце з бетону під монтаж млинського каменя. Шкоди є коло 35,000 зл. Млин не був обезпечений. Підчас пожежі власник млина, 62-літній Олександр Новак, стріляв собі з револьверу двічі в серце. Смерть наступила негайно.

КРАСВА ПРЕСА ПОБОРЮЄ ОТАМАНЩИНУ

ЛЬВІВ. — Львівський український тижневик „Голос“, що його видають переважно молоді люди, містить статтю одного молодого поета Б. Кравців, під заг. „Правду в очі“. В ній обговорюється сумне явище отаманщини, що розпаношлась головню серед молодших поколінь. На адресу тих отаманчиків говорить там так: „Звернути ім по дружньому увагу, переконувати їх—шкода заходу і трудно. Вониж як не вожди, то апостоли, а принаймні пророки. Поставити їх на своє місце, определити їх вагу і вартість—то вони, якщо не кинуться на вас із кулаками й лайкою, то напевно почнуть організувати свою „пашківську волость“ і торошити націоналізм, або знайдуть спільну мову з його найбільш запеклими противниками... Це треба ствердити, щоб з такими явищами, як отаманщина серед молоді, боротися безпощадно й у корені“.

ЗНОВА РОЗКРИТО МОСКОВСЬКУ БРЕХНЮ.

ЛОНДОН. — Хоч більшовики годяться про силу своїх збройних сил, про свої літаки, тенки і кораблі, проте в „комітеті для невтручання в еспанські справи“, під натомом чужих дипломатів, вони мусили признатися, що говорять неправду. Бо як обговорювано справу ब्लюкади еспанських берегів і московським кораблям призначено стерегти частину над Біскайським заливом—вони відмовилися і призналися, що їх кораблі старі, а море в Біскайському заливі дуже бурливе, так що вода моглаб ці кораблі порозбивати...

КОРОЛІВСЬКИЙ ПОХОРОН ДЛЯ ОРДЖОНІКІДЗЕ.

МОСКВА. — Григорієви Орджонікідзе, видатному більшовицькому провідникові, що нагло вмер минулого четверга ніби на паралізі серця, Совети справляють „королівський похорон“. Покійник був вірним приятелем Сталіна і великим знавцем промислових справ Советів. Тепер нема його кому заступити. У зв'язку з його смертю советські часосипи згадують теж про сумний стан, а якому тепер знаходиться советська індустрія. Загальна продукція обнизилася і хоч фабрикам наложено на 25% меншу квоту ніж минулого року, проте вони спізнюються з виконанням на 15 до 20%. Фабрикам автомобілів знизили квоту авт і троків з 835 денно на 677. Тай і цього советські фабрики не можуть виконати. В Америці лиш один Форд виробляє 5,000 авт денно. В Советах всі фабрики не можуть виробити десятої частини цього.

НОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЛЬВОВІ.

ЛЬВІВ. — В половині лютого ц. р. розпочався у Львові перед судом присяжних процес п'ятиох українських селян з Голого Равського, пов. Рава Руска. Прокуратор притягнув підсудних перед суд за „злочин державної зради“ (приналежність до ОУН і підпал). Серед підсудних знаходяться: Дмитро Феліп, Михайло Богущ, Теодор Чорний, Юрко Чорний і Данько Пелешко. Вони сидять у в'язниці ще від січня минулого року. Їх обороняє адв. Кость Паньківський.

ЗАМІТНИЙ ВИСТУП ПОЛЬСЬКИХ ОФШІРИВ.

ЛЬВІВ. — Польська преса пише, що недавно відбувся у Львові зїзд „Зв'язку подофіцеруф резерви“, на який прибули теж представники армії й уряду. На цьому зїзді між іншими справами докладно обговорювали справу парцеляції і колонізації українських земель. Зїзд осудив тих польських власників, що продають землю в руки українців, як теж ухвалив звернутися до уряду та представників союму і сенату, щоб берегли „кресові“ землі.

НАРІКАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЛА НА КОЛЬОНІЗАЦІЮ.

ВАРШАВА. — В польському соймі, в часі нарад бюджетової комісії український посол З. Пеленський вилосив промову, в якій гірко нарік на польські парцеляційні методи, якими відсувається українського селянина від купна землі. Він нагадував полякам те, що колись робили з ними німці, які теж відсували поляків на Шлеску від купна землі. Та німці, говорив З. Пеленський, бодай ухвалили відповідний закон і робили ці річі ніби „законно“. „А колонізація на наших землях—говорив посол—іде протизаконо, іде проти конституції, яка виразно каже, що ніхто не може бути позбавлений прав з причини його походження чи віроісповідання. Отже відважно панове, скажіть отверто, ухваліть закон, що український нарід не має права набувати землі, що до українського народу не відноситься конституція“—так говорив посол Пеленський, той, що був одним з головних ініціаторів польсько-української „угоди“.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1914 under the Act of March 8, 1879.Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.Tel. "Свобода": BRgan 4-0237. — Tel. У. Н. Союз: BRgan 4-1016
4-0807.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

В Канаді належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адр. за: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ДЕНЬ ВАШИНГТОНА

Дня 22-го лютого кожного року Америка обходить свято Юрія Вашингтона, котрого вона називає звичайно Батьком свого краю, а про котрого ще й досі остаються правдивими слова, сказані над його гробом: „Він був перший у війні, перший у мирі і перший у серцях своїх земляків“.

Молодечє життя цього чоловіка обіцявало йому світлу кар'єру, але Джордж Вашингтон відчув, що для повного розвою американських колоній треба, щоб вони самі порядкували своїм життям. І тому, не зважаючи на те, що міг сподіватися добробуту й при залежності колоній від Англії, він стає між провідників руху за відірвання цих колоній від Англії.

Навочасні розсліди американських істориків доказують, що на початку американської революційної боротьби Вашингтон не мав за собою навіть симпатій більшості американських колоністів. Через те ця боротьба затяглась довго. „Власне на тлі нерушучості мас колоністів виступає тим ясніше завзяття, постанова й воля провідника революційної армії, генерала Джорджа Вашингтона.“

Коли революційна війна нарешті покінчилась великою виграною, то це була передвісник головна заслуга її вождя. І власне тоді, в тій перемозі Джордж Вашингтон показався ще більшим, ніж він був у війні. Вигравши війну на чолі вірної й собі особисто відданої армії, Джордж Вашингтон міг легко проголосити себе королем або диктатором. Замість цього Вашингтон, згідно з ідеалами, які він голосив, розв'язав свою армію, розпустив офіцерів і зложив всяку військову владу.

Його вибрано першим президентом Злучених Держав Америки. Ділом Вашингтона було не тільки організувати уряд і край, але й виробити ще почуття державної єдності. І знову Вашингтон міг це робити насильними, диктаторськими способами, але він вибрав далеко довшу; тяжчу дорогу виробити почуття єдності, розвиваючи його в масах населення.

Доказом його великої популярності в мирі був вибір його президентом удруге. Коли його хотіли вибрати президентом утретє, Вашингтон заявив, що це могло би виворити в Америці прецедент, себто заставити наслідників таке саме робити, а між ними може знайтися чоловік, що схоче цю владу зробити постійною для себе, або в своїй родині. І він вдруге зрікся влади.

У цей спосіб власним життям Вашингтон засвідчував вірність засаді, що влада має виходити з народу й народоді служити, а не тому, хто має владу.

За ці річи він далі остається першим у пам'яті своїх земляків.

Вол. Дорошенко.

Пантелеймон Куліш

(1819—1897).

(У сорокліття смерті).

Дня 14. лютого цього року минуло сорок років, як умер Панько Куліш, один із славної української трійці — Шевченко, Куліш, Костомарів. Не вважаючи на чималі різниці щодо вдачі, хисту й думок, усі три вони тісно зв'язані між собою й особистими взаєминами й працею для народу.

Нерозлучні вони й у діяльності відродження України. Та й не дивниця. Аджеж саме вони були чоловіками діями того гурту молоді української інтелігенції, що, зєднавшись у „Братство св. Кирила й Методія“, задумували визволити рідний народ і з п'яти фізичних, матеріальних — кріпачства, і з п'яти духових — темноти, та мріяв про власну українську державу, вільну Україну у спілці вільних слов'янських народів. І хоч царський уряд і розгромив братчиків (сталося це 90 літ тому), проте не мав сили вбити їх, щільні задуми. Вони не зрадили своєї любові до рідного краю й народу, що йому служили присягалися замолу.

Такий був і Панько Куліш. Вирвавшись за заслання, береться він жваво за працю, перервану лихоліттям. А як по смерті царя Миколи настав вільніший лад, Куліш раптом стало повно скрізь.

Він видає етнографічні (народознавчі) та історичні матеріали (славні „Записки о Южной Руси“, два томи, 1856—57 рр.). Навоно складає розпочатий іще перед арештом і засланням перший в українській мові історичний роман („Чорна Рада“). Укладає „Граматку“ для народу, а описав випускає цілу низку „метеликів“ — дрібних книжечок для народнього читання. Розпочинає літературну критику українською мовою розвідкою про письменника Квітку (1778—1843). А рівночасно намагається здійснити давню свою мрію про український журнал, але через цензурну заборону мусить обмежитися неперіодичним літературним збірником („Хата“, 1860 р.), який сподівається таки зробити періодичним часописом. А коли в 1861 р. по-

стає нарешті довгожданий журнал („Основа“, Птб., 1861—62 рр.), Куліш стає найближчим та найпліднішим співробітником „Основи“, заповнюючи її своїми писаннями. Тут і красне письменство — поезія та оповідання, тут і критика, публіцистика, педагогіка, історія, то що — українською й російською мовою, під власним ім'ям і численними псевдонімами (прибраними іменами). І дає тут він не лише про інтелігенцію, але і про нарід, намагаючись викинути рідну історію приступною українською мовою. Адажеж це його задушевна мрія побачити український народ рівним щодо культури до європейського народу. А без культури рідного слова, це річ неможлива. Ви-соко цінячи й ширю люблячи красу й силу українського слова, що його знання віннісі івпід батьківської стріхи, хотів Куліш, щоб заблизло воно всіма барвами веселки в дітературі та науці, стало перлиною у творчості цілого культурного світу. От у цьому змаганні збудувати власну українську культурну хату, на основі, переказаних неперіодичним народним побутом і проходить ціле дивге трудяще Кулішеве життя.

Вийшовши з можливої напівпанської семі, де ще міцно жили давні українські традиції, сильні привязання до свого старовинного козацького роду, пишався Куліш своїм походженням. У своїм життєписі підніс він із натиском, що походить він із козацтва городового — із старечих, мовляв „кармазинників“. Ця верства козаків-хуторян, людей гордих своєю волею й незалежністю та свідоміх носіїв рідних традицій, була для Куліша наче вишівіт української нації. Цінна тим більше, що й загалом, на думку Куліша, людині українського роду, навіть простій, у самій гущі народній, незачепленій іще чужинецькою нібито-культурою, — притама-ний своєрідний шляхетний аристократизм, шляхетна панськість, у розумінні старовинних греків.

І от усі борсання Кулішеві,

надто в останній чвертьстоліття його життя, всі його виступи проти цих чи тих діячів, навіть колишніх приятелів-однодумців, а то й цілого українського освіченого громадянства слід пояснити саме боротьбою за згаданий вище культурницький ідеал. У цій боротьбі із своїми — дійсними чи уявними — ворогами, Куліш часом заходив за далеко, й, сильно перегинаючи палицю, бив нею навіть власну, таку собі любу й таку вихвалювану ним верству. Така вже була його завзята, нестримна й уперта вдача — недурно прозивали його „гарячий Куліш“.

З пересердя на рідну „азіатчину“, що не здала створити власної держави, закидав він цілий український нарід: і панам („вельможний показачини“) і простим селянам, козакам і духовенству та міщанству — усім смертним гріхів, та у протигагу вихваляв „лад“ і „культуру“, що їх ніби-то несли нам чужі „державники“ для нашої власної користі — чи польські пани, чи російські царі. Але хоч і тих і других теж не шкодував Куліш і під гарячу руч жорстоко картів їх за кривди, що їх вони чинили українському народові, то проте немілі й незаслужені виступи проти своїх, зокрема проти Шевченка, та в оборону Петра І. й Катерини II, кінець-кінцем відштовхнули були від Куліша всю українську інтелігенцію. Тільки згодом, коли пристрасті потахли — вмерли разом із їх носіями, настав час оцінити діяльність Кулішеву безсторонно. І от, відійавши подову в його спадщині, від чистого зерна, бачимо ми тепер, що останнє велике переажкає першу.

Шож тривкого лишилося по Кулішеві? А власне — ота його безустанна, вперта праця над культурою українського слова, над виробленням української мови, щоб стала вона знаряддям освіченої по-європейському людини. Цеж Куліш сильно спричинився до створення справжньої української письменницької мови, поклавши основи української — і щодо мови — літературної критики, публіцистики й науки. Ще більше — щоб пристоїти українській літературі творити світового значіння, зв'язав він за переклади з чужих мов і дав нам українську Біблію, дав переклади великих світових письменників:

англійців — Шекспіра (1564—1916) й Байрона (1788—1824), німців — Гете (1749—1832), Шіллера (1759—1805), Гайне (1799—1856), росіянина Пушкіна (1799—1837), поляка Міцкевича (1798—1855) й ін. Рівночасно збагатив він рідну поезію (правдивими перлинами власної лірики (чутливої поезії), коли покинув переспівувати Шевченка (в „Досвітках“), а з'являв писати, зворушуючись на найвищих творках європейської літератури („Хуторна Поезія“, „Давин“).

Не слід маловажити й російських творів Кулішевих — аджеж і російським пером працював він для добра українського народу так, як він розумів це добро. Зокрема його історія козаччини, відома під назвою „Історія возсодієння (сполуки) Руси“, позбавлена вище виступами проти Костомарова й Шевченка та загалом української інтелігенції, праця, як це підніс десять літ тому акад. Михайло Грушевський, не лише талановита, але й дуже цінна.

Не забуваймо, крім того, що Куліш є батьком нашого зовітного правопису, який топри все інше має ще й ту вагу, що різнити нас від москалів.

А коли ще згадаємо значіння Куліша для життя Галичи-

ни, де він перший намагався створити вогнище культури на цілу Україну, підпомагав і грішми і власною працею місцеві національно-українські (народовські) видавництва — спершу „Мету“ та „Вечерницю“, далі „Правду“, кермував літературними й науковими працями місцевих діячів — то постать його стане перед нами на цілий свій зріст. Його думки про вагу нашої мови для нас, як нації, виходять найкраще з його слів, що він їх написав після ганебного указу з 1876 р., коли царський уряд заборонив українське письменство:

„Єдиний скарб у тебе рідна мова,
Заклятий для сусіднього хижакта:
Вона твого життя міцна основа,
Певніша над усі скарби й багатства...“

Ціле своє життя Куліш працював для збагачення, побилення й убагороднення цього скарбу. Вже вираючи, у безтямі, водив він пальцем у повітрі, дописуючи недописане...

От за цю вперту й незвичайно плідну та цінну працю й годиться нам згадати, незрим тихим словом товариша й приятеля Шевченка та Костомарова в сорокліття його смерті. — („Життя і Знання“).

3 НАШИХ ЖУРНАЛІВ

Нова Хата. За січень 1937 р. Ч. 1—2.

З поміж українських жіночих журналів, що виходять у краї, двотижневик „Нова Хата“ поклав собі метою — **плекання домашньої культури**. І треба сказати, що упроджовують свого дотеперішнього існування — а це вже за нашим журналом дванадцять років безперервної праці! — „Нова Хата“ з цього погляду зуміла відповісти своєму завданню з усім його розумінням, як це покаже нам уже хочби тільки поверховний перегляд того всього, що налічуємо в ньому за дванадцять років. І що й цікавим та гарним матеріалом в її дванадцятьох річницях досі. Довершена тут редакцією нашого журналу праця це видатний вклад в діяльність культурної роботи українського жіноцтва у краї, і треба би критикові цілого ряду статей на те, щоб цілість тієї праці розглянути основні — й відзначити хоч деякі її цінні сторінки. Та надіючись, що може можна мені буде повернути ще не раз до давніших річників „Новой Хати“, я хочу отут обговорити поки що обидва найновіші її випуски, а саме чергові числа за січень біжучого року.

Так погляньмо вперше на часті літературну. Отвиряємо перше число, з гарною, артистичною прикрасою окладки, і як першу річ знаходимо тут лемківську легенду „Втека до Єгипту“, ілюстровану мистецьким малюнком С. Гордицького. Ця легенда, записана 1900 р. нашим відомим дослідником прфр. О. Роздольським від Ілі Федака, короняського повіту, цікавенька собі як своїм змістом, так і першим словом, і вносить собою симпатичну різдвяну ноту в цілість даного числа. Далі маємо тут оповідання Соні Бей, „Різдвяна крадіж“, річ легку і святково погідну своїм змістом, але в його концепції не без рисів трагічного, і то доволі модерного конфлікту. А як третя з ряду тут невеличка, але дуже змістовна розвідка д-ра Богдана Барвіського „Наші піюнірки у збираних піснях і переказів про опришків“, з якої наш читач може навчитися не одного, і то такого, що варто і годілося знати нам усім.

Автор ось, ніби назавжди до оригінальної народної легенди, що отвиряє наше число, подає нам цінні згадки про тих наших людей, що як перші бралися за збирання народних пісень і переказів про опришків. Передовсім же згадаємо галицького історика, д-ра Юліана Целевича (1843—1892), мимоходом кажучи, першого голову нашого Наукового Товариства імені Шевченка. Д-р Барвіський вказує на чотири статті Целевича про Довбушу та при інших опришків, і на його заклик до „любителів нашої бувальщини“ збирати далі матеріали в цій справі. Заклик, на який однак відгукнулося позитивно спершу тільки наше жіноцтво (Н. Бурачинська, Т. Навроцька, Н. Кобринська, Климентина Лисинецька). І про тих то піонерів в діяльності просліджування відносної української словесності подає д-р Барвіський в далішій частині своєї статті інтересні поше й відзначити хоч деякі її цінні сторінки. Та в зв'язку з цим нехай мені буде тут вільно вільно зазначити, що і моя пок: мати, Олена з Погорельних Грицаєва — теж одна зі співробітниць альманаху „Перший вінок“, що була в перелісті з Кобринською та з Оленою Пчілкою — цікавилася все живо народними піснями й переказами. Вона радо записувала їх сама, і вчила того і нас, своїх дітей, і по скільки пригадувала собі, оповідала нам перекази про Довбушу, записаний нею в її ріднім селі, Борисні.

Але вертаймо до нашої теми знову. Нашим читачкам в Америці певно цікаво буде побачити тут два нарисі Марії Бойко (з Дитрой) п. а. „Заморські діти“, „Гала“ і „Бені“, де авторка намагається змальовувати простими, але щирими словами ту нашу дівчину в Америці за рідною їм, а такою далекою, далекою Україною...

Відгуком з Америки є в нашій числі теж стаття Марії Струтинської-Гамбаль „Жіночий рух в Америці“. Ця стаття вже з інформативного боку для галицької читачки цінна й цікава.

А коли згадаємо ще статейку „Дитячі садки“, як черговий голос в дискусії на цю, таку важну тему відносно виокремлення нашої дівчини у краї, викликаною статтею Константиною Малицької, та цюгорічницю, що отвиряє наше число, — по-

дає нам цінні згадки про тих наших людей, що як перші бралися за збирання народних пісень і переказів про опришків. Передовсім же згадаємо галицького історика, д-ра Юліана Целевича (1843—1892), мимоходом кажучи, першого голову нашого Наукового Товариства імені Шевченка. Д-р Барвіський вказує на чотири статті Целевича про Довбушу та при інших опришків, і на його заклик до „любителів нашої бувальщини“ збирати далі матеріали в цій справі. Заклик, на який однак відгукнулося позитивно спершу тільки наше жіноцтво (Н. Бурачинська, Т. Навроцька, Н. Кобринська, Климентина Лисинецька). І про тих то піонерів в діяльності просліджування відносної української словесності подає д-р Барвіський в далішій частині своєї статті інтересні поше й відзначити хоч деякі її цінні сторінки. Та в зв'язку з цим нехай мені буде тут вільно вільно зазначити, що і моя пок: мати, Олена з Погорельних Грицаєва — теж одна зі співробітниць альманаху „Перший вінок“, що була в перелісті з Кобринською та з Оленою Пчілкою — цікавилася все живо народними піснями й переказами. Вона радо записувала їх сама, і вчила того і нас, своїх дітей, і по скільки пригадувала собі, оповідала нам перекази про Довбушу, записаний нею в її ріднім селі, Борисні.

Але вертаймо до нашої теми знову. Нашим читачкам в Америці певно цікаво буде побачити тут два нарисі Марії Бойко (з Дитрой) п. а. „Заморські діти“, „Гала“ і „Бені“, де авторка намагається змальовувати простими, але щирими словами ту нашу дівчину в Америці за рідною їм, а такою далекою, далекою Україною...

Відгуком з Америки є в нашій числі теж стаття Марії Струтинської-Гамбаль „Жіночий рух в Америці“. Ця стаття вже з інформативного боку для галицької читачки цінна й цікава.

А коли згадаємо ще статейку „Дитячі садки“, як черговий голос в дискусії на цю, таку важну тему відносно виокремлення нашої дівчини у краї, викликаною статтею Константиною Малицької, та цюгорічницю, що отвиряє наше число, — по-

В. Буднівський.

РОДОМ З ПЕКЛА

Пойхали далі. Ідучи далі за тропою, звернулися в бік наліво і стали безнадійно. Тропа розділилася на дві. Обі були однаково сильні. Одна йшла далі в сторону моря, друга — прямою від неї, в сторону Бога. Наші не довго радили. Рішив Добнєвич.

— Годі рішати, котрий з тих двох шляхів вибрати, — сказав. — Ризикувати в сю, або в ту сторону, годі. Треба і нам поділитися. Я поїду далі так, як ми досі йшли, ти візьмеш наліво. Зі мною підуть три козаки і з тобою три. Ти візьмеш половину грошей і коней, я також візьму половину. Якби показалося, що половина замало, то як татарин взагалі схоче продати, то доводиться завдатком і на решту зажде.

Добнєвич дав Сидорові гроші і крикнув:

— Не тратьмо часу, гайда!

По дорозі в свою сторону Сидір довідався від татарських чабанів, що не Добнєвич, а він попав на добрий шлях, бо туди йхав Ресуль-ага в шілим асіром. Тим другим шляхом пігнали зрабовану худобу на нові пасовища, на котрі чабани вже збирався перенести всю свою худобу. Від цих чабанів Сидір також до-

дався, що між бранками є мама з донькою, обі дуже гарні. Доньку має сам отаман. Ресуль-ага, маму бідний татарин Юсуф Челебі.

Щоб татарин дуже не дорожилися, Сидір загадав троха брехати:

— Ресулеві скажу, що хочу викупити тільки маму, тому другому, що прийхав тільки по дівчину.

Заїхав Сидір до улуса і зараз пішов до отамана. По вступних церемоніях, сказав:

— Я чув, аго, що ти з походу привіз дві гарні бранки, маму і доньку. Мене вислали до тебе спитати, чи продаєш маму і якого зажадаєш окупу.

Татарин скривився і відповів сердито:

— Мамуню має Челегі. У мене тільки донька. Хочеш її викупити, то добре. Багато не зажадаю, бо у мене того товару досить, аж забагато.

— Доньку я купив би хіба як додаток до мамі. Очевидно, як той Челебі забагато за неї не злупить з мене. За доньку я годин дати хіба лиш ту решту, яка мені лишилась після виплати окупу за маму.

— Він за маму також не візьме багато. Менше, як я за доньку.

— То дозволь, аго, що піду до того Челебі, щоб довідатися, чи продає і скільки жадає. Побачу, чи мені багато лишилось на окуп за доньку. На окуп маю також два гарні коні.

— Де вони, ті коні? — спитав татарин живо. — Кажеш, гарні коні?

— Не сердься, як я вгадав, та гадаю, що таких в твоїм чабуні нема.

— Піду подивитися!

Татарин пішов за Сидором. На одного з тих коней дивився ласо так, що йому очі троха не виділи.

— То ти сього коня хочеш дати за мамуню? — спитав.

— Сього, або того третього, або й оба, як Челебі буде безлино дорожитися.

— Я тобі щось скажу. Ти не йди до нього, бо він зажадає ще більше як пару тих коней. Ти зним торгу не добеш. Лиши до мене. Я піду до нього. Даш за коньку і маму оба коні і сто злотих.

Сидір став надумуватися.

— Ти же думаєш?! — крикнув татарин. — Чи ти чув, щоб хтось колись зажадав такого малого окупу за маму і гарну бабу і ще крашу, бо молодшу доньку? Кажу тобі, не надумуйся. Дай оба коні і сто злотих, я тобі пришло обі бранки. Ще додаю тобі арбу, щоб обі могли вигідно відітати звідси. Твої товариші нехай далі лишаються тут при конях. Отся колиба,

четверта звідси, порожня. Як схочеш у нас переночувати, то відступаю її тобі. Іди до колиби і зажди. Я піду торгуватися. Як сторгую, то євнух приведе тобі мамуню з донькою. Візок прикотять тобі на місце, де стоять твої коні.

Татарин підвів Сидора до колиби, сам пішов далі. Сидір сів на рожеві і ждав. Ще ніколи не почував себе таким щасливим, як в сій хвилі.

Не довго ждав. До колиби увійшли дві.

Сидорові потемніло в очах, він поблід. Зробилися йому недобре, коли під ним згиналися. Троха не повалився на землю.

Перед ним стояли — його жінка і його тесть!

Обі жінки стояли перед ним і дивилися на Сидора, не кажучи нічого. Він далі стояв німий, лютий, троха не тріс з досади.

— Сидоре! — раптом роздався мягкий, сердечний жіночий голос, котрий потряс цілим тілом Сидора. — Ти так довго не бачив мене, і тепер, зішвищившись зі мною, ще не маєш для мене доброго слова? Чи то совісно так? Як би ти знав, що я покалася; як би ти знав, що я гірко відкокувала мої гріхи проти тебе, то ти пожалів би свою Марійку і вже не гнівсь би на неї!

Сидір важко зітхнув, не відповівши і не глянувши на жінку. Вона приступила до

чаток перекладу роману англійської письменниці Перлі Бак „На перехресті вітрів“ — то з цим наша частина ви- черпується. І тепер треба на- перейти до частини, присвя- ченої властивому завданню нашого журналу, а саме пита- нням плекання домашньої куль- тури, частини, зміст якої я тут очевидно можу лише за- реєструвати. Це статті „Карна- вал іде“ — фахові поради що- до карнавалових одягів — да- лі „Годівля вазонових рос- тин“, а позатим багатий, ви- сто фаховий відділ „Форми (крою) для всіх“, завдяки я- кому наша читачка, поскільки треба їй фахових вказівок що- до виготовлення модних од- ягів, не потребує звертатися за ними до якихсь чужинсь- ких „журналів моди“. Бо „Но- ва Хата“ з цього погляду — і з погляду на різні питання до- машнього господарства (пле- кання дітей, прикраса хати, культура гостини, їжа, варення страв і т. ін.) — дає їй хіба багатий матеріал до викорис- тання.

А позатим лишаю цей від- діл до осуду компетентних знавців, та звертаюся до замі- ток про літературну частину в ч. 2-гм числі „Нової Хати“.

Тут на вступі витає нас вірш нашої високошанованої поет- ки-ювілянтки, старенької Улья- ни Кравченко, „Слова мої на- мняються у барву...“ Вірш, яко- го слова вам любі-любі, моє слова когось невимовно рід- ного і дорогого...

Далі цінна стаття про у- країнську народно кера- мику Володимира Сичинського. Стаття ця, — як і більшість статей тут — з добрими ма- люнками. Цікаво читати теж замітку про нашу дячку на Закарпатті, Ірину Невішчу, яка на всякий випадок варта того, щоб знало про неї все наше громадянство. А як о- полюдняє є тут спроба Тані Чайківської „Дідова усмішка“, в якому мені найкраще подо- балася гарна, молодеча віра авторки в наше майбутнє. „...Гей, виростемо, крила ві- рніліні...“ Це гарна. Далі інте- ресна стаття Н. Чужої „Жинка- воляк“ з якої читач довідається не одну цікаву подробицю про таких жінок в історії, що сла- воно володіли зброєю.

Позатим же тут — як і в пер- шім числі — багато фахового матеріалу, в якого подрібну о- цінку не виходжу.

Отак у цілості:

„Нова Хата“ це вдатно ре- дагований, гарний і корисний журнал, якому треба побажа- ти щонайкращого розвитку і на будуче. А його адреса:

Львів, Ходкевича 9.

Д-р Остап Грицай.

UKRAINIAN SONGS FOR SALE AT THE "SVOBODA BOOKSHOP"

"MUSIC HIGHWAYS AND BYWAYS" songs and dances of various nations, including a section devoted to Ukra- inian songs and dances. Also contains plays. Beautifully bound and color- fully illustrated. \$1.50

"SONGS OF UKRAINE" Arranged by Prof. Koshetz for chorus, with the words in the English language. Pre- faced with a paragraph explaining the song. Use them in your club, choir, school glee club: Lullaby, 12 c; Griddle Glee (Gretchanyuk), a dance song, 15 c; The Ploughing Farmer, a lilting melody of a crisp rhythm (tobz, tzbze, trrrr, 12 c; A Cry in the Night, a lament of a girl given in marriage without her consent, 15 c; Hail, ye people, a Carpathian Christ- mas carol, 15 c; The Chicken Lady, a simple tale naively told, 20 c; A Violin is Singing in the Street, a story of a girl whose mother wouldn't permit her to take part in the street glee, 12 c; The Cossack, a typical Cossack song, 12 c; The Cossack's March (Hey na hori tam zhenitsi zhnut), 17th century, 12 c; Cossack Romance, 16-18th century, 15 c; Marusia, a Cossack song, 15 c; Mo- byla, about a Ukrainian burial mound, 12 c; Let the World Rejoice, a Chris- mas carol, 12 c; On New Year's Day, a carol, 15 c; Legend, a church melody of the 12th century, 15 c; Praise the Lord, church melody of the 17th century, 12 c; O, Give Thanks Unto God, 17th century, 12 c; and the Passion Trilogy (from an 18th century manuscript, consisting of (1) Trial Before Pilate, and (3) Re- surrection, 15 c.

Order from "SVOBODA" 83 Grand Street (P. O. Box 346), Jersey City, N. J.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ

У. Н. СОЮЗА

за січень 1937 року.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 3. Матлага Марія.
В. 5. Бурдига Марія.
В. 8. Олещук Стефанія.
В. 20. Чайковська Бронислава, Бі- лик Михайло.
В. 22. Яворська Ольга Михайліна.
В. 25. Ядловський Михайло.
В. 33. Колодзький Микола.
В. 34. Білик Б. Стефан, Цибак Ка- терина.
В. 44. Темошук Михайло.
В. 45. Стриковська Олена, Депутат Стела, Лудан Іван.
В. 54. Ошовська Олена, Климчук Іван, Ошук Максим.
В. 57. Лисак Павло, Лисак Петро.
В. 58. Демко Микола, Демко Юлія.
В. 70. Кирічів Ева.
В. 72. Беню Дмитро.
В. 76. Лисак Марія.
В. 82. Стромок Іван.
В. 91. Баторак Василь.
В. 94. Шаран Анна, Баско Семен.
В. 123. Булик Анна, Драган Іван.
В. 125. Кашул Юлія.
В. 138. Стисло Гайрида.
В. 142. Лабінська Євгенія, Грон- валд Теодор.
В. 143. Головатий Михайло.
В. 147. Клапо Іван, Попик Іван, Галесню Володимир, Тихоліз Іван.
В. 151. Паланія Володимир, Ле- хан Анна Еленора.
В. 154. Кукіш Марія, Гелетій Розалія, Катинська Володимир.
В. 165. Гостинський Василь.
В. 171. Бейгер Анастасія, Лупиник Юлія, Катача Марія.
В. 177. Пачекевич Річард.
В. 179. Сопко Йосиф, Парашак Катерина.
В. 182. Іськів Марія.
В. 183. Убогій Мирослав.
В. 192. Охотко Дмитро.
В. 201. Хайбак Елен.
В. 202. Вільчинська Єлисавета.
В. 203. Хомяк Марія, Клим Стані- слав, Романчик Михайло, Блажовська Меланія Марія, Мартин Б. Ольга, Блажовська Ірина, Швайка Ольга.
В. 204. Лотоцький Володимир, По- пів А. Марія, Марчук Петро, Когут Анеля, Гулаговська Марія, Савчук Пилип, Роткош Семен.
В. 210. Кохан Анастасія.
В. 213. Бойко Анна, Путас Анна.
В. 217. Іванів Стефан.
В. 223. Саліс Михайло.
В. 227. Кохан Іван, Кохан Микола.
В. 236. Герас Ілько.
В. 237. Стець Катерина.
В. 240. Шумейко Анна.
В. 247. Оборишко Володимир, Обо- ришко Йосиф.
В. 251. Яцишин Марія.
В. 252. Волошинський Дмитро, Га- сук А. Михайло.
В. 262. Бері Е. Джайлс.
В. 267. Шварі Константин.
В. 282. Малимон Михайло.
В. 287. Жуковський Володимир.
В. 288. Іллія Стефан.
В. 291. Пристап Іван, Бург Іван, Кішак Микола, Гурський Петро, Сухина Григорій, Микола Володимир, Бург Лаврентій, Сухина Аналія, Бург Михайло, Бург Ілько, Ковальчук Во- лодимир, Бург Стела, Пристап Те- клія, Гурська Алма, Бург Джейн, Рей- тер Іван.
В. 292. Качмар Михайло, Кеанчук Михайло, Сенськ Микола, Саврій І- ван, Максимчук Максим.
В. 301. Хомич Олександра, Боруцький Володимир.
В. 304. Грех Володимир, Цар Анна.
В. 308. Лесеганч Василь.
В. 316. Лапчак Софія.
В. 324. Прислак Маргарета Марія.
В. 328. Микитко Михайло.
В. 334. Мурал Микола.
В. 335. Хайн Казимир.
В. 345. Протай Марія.
В. 369. Патер Павло, Родугіс Фе- с.
В. 371. Салюк Теодор, Яцентий Йосиф.
В. 375. Чичула Микола, Наваланий Андрій.
В. 388. о. Мишич Омелян, Мишич Марія.
В. 400. Пісочний Метро.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Пашанка Петро,* Пашанка Михайло, Пашанка Іван,* Товт Іван.
В. 6. Палестин Василь.
В. 28. Шимська Анна, Шимський Микола.
В. 31. Якубів Григорій, Ястрів Ан- на.
В. 37. Шевчук Катерина.
В. 39. Фішер Анна.
В. 43. Царський С. Віцентій.
В. 48. Бельська Варвара, Бельська Тамара.
В. 53. Повандя Дмитро.
В. 61. Лебін Марія, Лебеч Микола.
В. 63. Вархольк Анна, Вархольк Данько.
В. 88. Петрушак Йосиф,* Петру- шак Василь,* Петрушак Андрій.
В. 96. Котула Василь, Шмідхук Сте- фан, Губський Петро, Кемпа Мико- ла.
В. 100. Гайма Марія.
В. 102. Кардимас Михайло, Ма- лідський Василь, Павлик Василь.
В. 126. Крицькей Ілько.
В. 130. Сірко Теодор.
В. 133. Морган Іван.
В. 135. Жіс Текля, Жіс Стефан, Клим Антін, Клим Пеліягія.
В. 142. Фостовська Анна, Фостов- ський Іван, Фостовська Софія.
В. 146. Поторока Семен.
В. 147. Баравчик Григорій, Гайдай Василь, Іванів Катерина, Радіо Ми- хайло, Радіо Катерина, Іванів Гри- горій.
В. 155. Голіновський Осип.
В. 162. Поташ Стефан.
В. 193. Діамонд Марія, Трач Йо- сиф, Трач Петро.
В. 210. Заваловський Фредерек Пе- тро,* Заваловський Стефан.
В. 221. Гутман Дмитро.
В. 235. Вульчак Марія, Вульчак Григорій.
В. 238. Галадзіл Микола.
В. 260. Шведик Павлина.
В. 266. Сивик Стефан.
В. 278. Константинович Володимир, Мориш Іван.
В. 292. Мехальчук Петро,* Мехаль- чук Анна, Мехальчук Теодор.
В. 300. Бучко Михайло.
В. 304. Цар Петро.
В. 307. Стадник Ілько, Прус Ана- стасія, Прус Петро.
В. 354. Поплик Орест.
В. 370. Подлісна Стефанія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУП- НИМИ ЛИСТАМИ:

В. 3. Федуняк Теодор, Федуняк Марія.
В. 11. Кокус Мартин.

В. 25. Пелехович Анеля д-р.
В. 34. Устан Григорій,* Устан Ма- рія.
В. 42. Фостовська Софія, Фостов- ський Іван.
В. 52. Шило Іван.
В. 121. Кішак Марія.
В. 143. Пришак Анна.
В. 175. Шевчук Юрій, Шевчук Олена.
В. 181. Шевчук Григорій.
В. 183. Захрипчук Варвара.
В. 200. Швед Михайло.
В. 204. Зборовський Стефан.
В. 291. Пеліх Михайло.
В. 292. Малазак Михайло.
В. 294. Паслак Анна.
В. 301. Горній Михайло.
В. 305. Рудий Петро, Рудий Анна.
В. 316. Архетко Катерина.
В. 325. Малиш А. Іван.
В. 364. Крисопіра Берта.
В. 380. Шипішка Ксеня, Шипішка Михайло.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ІНШИХ КЛАС:

В. 62. Коваль Олена.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНИ:

В. 1. Барна Ева, Яким Марія, Яким Олександр, Юраба Лешко, Ольшев- ський Йосиф, Полінак Варвара, По- лінак Казимир.
В. 8. Пешак Павло.
В. 9. Хоменец Іван, Попішак Су- занна, Пелеш Анна, Пелеш Іван, Кор- маш Микола, Кормаш Текля, Ястів- ка Григорій, Бобеля Іван.
В. 14. Бурбала Стефанія, Тіач Іван.
В. 15. Бич Катерина, Бич Павло.*
В. 20. Голік Микола,* Голік Анна, Анеля Голік Марія, Голік Йосиф.
В. 22. Чорномас Мирослав, Дешич Маріяна, Ділек Володимир.
В. 25. Балко Андрій Іван д-р, Каш- танок О. Богдан.
В. 28. Шовел Михайло, Шовел Стані- слав, Васильчук Марія, Васильчук Микола, Васильчук Михайло,* Ва- сільчук Анна.
В. 29. Говард Федя Петро.
В. 43. Рушен Станіслав, Лагода Параскевія.
В. 47. Валоне Тереса.
В. 49. Подласевич Михайло.
В. 56. Адамчик Йосиф, Шерельська Теодора.
В. 62. Войніховська Марія, Сивар Іван.
В. 64. Юшишин Софія, Атамонець Василь.
В. 67. Керничний Василь.*
В. 72. Андрейко Франко,* Андрей- ко Софія.
В. 75. Козаченко Яків.
В. 76. Мілер Анна.
В. 78. Запотошня Бронислава, За- поточна Йосифа, Котляр Теодор, Борлаун Семен, Ванечук Антін, Ти- мочинський Семен, Старецький Семко, Молошак Петро, Ленів Іван, Козей Василь, Фішак Яків, Дроздок Юрій.
В. 83. Басарба Марія, Миронів Прокій, Миронів Марія, Миронів І- ван,* Миронів Анеля, Малиновський Григорій.
В. 86. Дзіма Григорій, Дзіма Оле- на.
В. 91. Кріль Володимир.*
В. 94. Осадчук Паша.
В. 95. Боруца Андрій,* Боруца Юрій, Данило Петро, Мій Василь.
В. 96. Лесик Анна, Трушман За- харій.
В. 101. Литвичка Юлія, Гаш Анна.
В. 106. Павлів Ілько.
В. 113. Полоский Михайло.
В. 126. Кіч Ольга, Різнів Василь.*
В. 132. Тальма Павло.
В. 136. Хропка Іван, Хропка Йо- сиф.*
В. 141. Моніел Іван.
В. 151. Стушман Марія, Даник Ма- рія, Артим Ева, Тарас Анна.
В. 152. Білик Василь, Камішча Ми- кола,* Ткачук Микола, Ткачук Пе- лелія, Муляр Лев.
В. 155. Черепанч Йосиф, Грабін- ський Олександр, Грабінська Юлія, Па- чковський Михайло.
В. 172. Гринювська Марія, Гриню- вецький Михайло.
В. 176. Добжанський Іван.
В. 183. Кішчинський Володимир.*
В. 193. Діорчик Марія.
В. 201. Борецька Марія.
В. 204. Бабій Павлина, Бойчук Ма- колей.
В. 214. Савва Марія.
В. 217. Шевчук Явдохія, Шевчук Роман.
В. 222. Левішча Віра, Левішський Володимир,* Сидло Михайло.*
В. 240. Куш Йосифа, Пішак Марія, Пішак Стефан.
В. 242. Скубак Анастасія, Андро Анна, Андрух Розалія, Андрух Сте- фан, Сибак Анастасія.
В. 253. Хомин Стефан.*
В. 257. Юрас Анна.
В. 265. Самець Олександра, Самець Марія.
В. 267. Заборський Михайло,* За- борська С. Теодосія.
В. 268. Кіт Стефан.
В. 271. Ціорос Джейн.
В. 272. Котовський Володимир.
В. 276. Фіор Марія.
В. 278. Грібулич Марія, Грібулич Софія.
В. 282. Порціналук Володимир.*
В. 288. Крошак Ванда.
В. 291. Кравс Едвард, Ділай Ми- хайло.
В. 296. Красинський Іван.
В. 307. Карнаух Онисим, Карнаух Анна.
В. 308. Лесеганч Василь.
В. 309. Якевич Франко.
В. 310. Венігрович Володимир.
В. 315. Іваніш Василь.
В. 331. Турман Катерина, Роста- лов Анастасія, Ростапов Іван.
В. 341. Осю Микола, Базар Дмитро, Гузар Василь, Мовчак Микола.
В. 342. Плейснер Марія, Паслав- ський Павло.
В. 352. Скульська Стефанія.
В. 361. Вовк Василь,* Лисенко Єв- ген, Гапа Марія.
В. 364. Гаврилюк Іван.*
В. 365. Гріцишин Франко, Гулик Параскевія, Горват Текля, Горват Марія, Малик Анна, Малик Стефан, Сухина Андрій.
В. 370. Вітовська Михайліна.
В. 375. Гаврилюк Стефан.
В. 384. Деленчик Іван.*

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ З ПЕРЕСТУП- НИМИ ЛИСТАМИ:

В. 49. Бурка Іван.
В. 25. Ядловський Михайло.
В. 64. Лохмурський Павло.*
В. 66. Липацька Катерина.
В. 156. Коваль Франка.
В. 204. Гаврилюк Йосиф, Яцишин Юлія.
В. 278. Мориш Анна.
В. 338. Бачинський Микола.*
В. 375. Навалений Андрій, Чичула Микола.

ЧЛЕНИ ПОМЕРЛИ:

В. 1. Ляшубелак Андрій.
В. 18. Пидліпчик Трофім.
В. 20. Костиний Дмитро.
В. 63. Малацка Микола.
В. 87. Удич Василь.
В. 95. Куш Захарій.
В. 146. Мачерзак Семен.
В. 158. Ланська Михайло.
В. 221. Жел Теодор.
В. 239. Волошинський Дмитро.
В. 247. Тараска Анна.
В. 251. Карас Іван, Волинський Да- нило.
В. 259. Соавська Павлина.
В. 292. Козилчак Іван.
В. 303. Баран Вікторія.
В. 336. Пашіорка Василь.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком січня 1937 р. було в У. Н. Союзі повнолітніх членів 21,919

В місяці січні 1937 р. прийнято нових членів 131

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 73

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 28

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 4

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 4

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

ПОВІДОМЛЕННЯ

В справі Пропамятної Книги У. Н. Союзу по- даємо до відома членства, що на засіданні голов- ного виконавчого комітету У. Н. Союзу з 17-го лю- того 1936 року рішено так:

Пропамятна Книга коштуватиме \$5.00 за один примірник. Коли мова про членів У. Н. Союзу, то вони обов'язані покрити тільки кошти висилки Книги та видатки, отримані зі спеціальною оправою цієї Книги. Ці кошти виноситимуть \$1.00.

Член У. Н. Союзу може замовити ТІЛЬКИ ОДНУ КНИГУ ПО ЦІНІ \$1.00. Те замовлення має наступити ЧЕРЕЗ ВІДІЛ, до котрого дотичний член належить.

Тому відділи повинні виготовити списки тих членів, що бажають замовити цю Пропамятну Книгу, сколектувати від кожного належитість у су- мі \$1.00 та прислати замовлення разом з належи- тістю до адміністрації „Свободи“. Замовлення тре- ба надсилати впродовж наступних ТРЬОХ МІСЯЦІВ, а саме, березня, квітня і травня.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ У. Н. СОЮЗУ.

В. 306. Федуняк Марія, Федуняк Теодор.
В. 330. Кефор Дмитро, Кефор Ан- еля.
В. 361. Паслак Анна.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ ДО ІНШИХ КЛАС:

В. 62. Коваль Олена.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ НА ВИПЛА- ЧЕНЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

В. 49. Бурка Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ ЗІ ЗВОРО- ТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 25. Ядловський Михайло.
В. 64. Лохмурський Павло.*
В. 66. Липацька Катерина.
В. 156. Коваль Франка.
В. 204. Гаврилюк Йосиф, Яцишин Юлія.
В. 278. Мориш Анна.
В. 338. Бачинський Микола.*
В. 375. Навалений Андрій, Чичула Микола.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ НА ВИПЛА- ЧЕНЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

В. 49. Бурка Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ ЗІ ЗВОРО- ТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 25. Ядловський Михайло.
В. 64. Лохмурський Павло.*
В. 66. Липацька Катерина.
В. 156. Коваль Франка.
В. 204. Гаврилюк Йосиф, Яцишин Юлія.
В. 278. Мориш Анна.
В. 338. Бачинський Микола.*
В. 375. Навалений Андрій, Чичула Микола.

ЧЛЕНИ ПОМЕРЛИ:

В. 1. Ляшубелак Андрій.
В. 18. Пидліпчик Трофім.
В. 20. Костиний Дмитро.
В. 63. Малацка Микола.
В. 87. Удич Василь.
В. 95. Куш Захарій.
В. 146. Мачерзак Семен.
В. 158. Ланська Михайло.
В. 221. Жел Теодор.
В. 239. Волошинський Дмитро.
В. 247. Тараска Анна.
В. 251. Карас Іван, Волинський Да- нило.
В. 259. Соавська Павлина.
В. 292. Козилчак Іван.
В. 303. Баран Вікторія.
В. 336. Пашіорка Василь.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком січня 1937 р. було в У. Н. Союзі повнолітніх членів 21,919

В місяці січні 1937 р. прийнято нових членів 131

